

deres Lokalers Størrelser og til, om de har fulde eller ikke fulde Klasser. Alt dette vil det tage lang Tid at ordne. Efter Udsagn af skolekyndige, de nuværende Lærere og Bestyrere ved Skolerne, Københavns Skoledirektør og andre, der har Forstand paa disse Ting, vil en endelig Ordning af Forholdene efter denne Lov neppe kunne tænkes at træde i Kraft før til Begyndelsen af Skoleaaret 1920. Det er muligt, hvis alt gaar heldigt, at det kunde naas til Begyndelsen af Skoleaaret 1919, men det vil meget let paa Grund af de Vanskeligheder, der er til Stede, trække ud til 1920.

Hvad vil der da ske, hvis denne Lov vedtages? Der vil ske dette — og her tror jeg at have Kommunalbestyrelsernes Tilsagn —, at den nuværende midlertidige Ordning bliver bestaaende, indtil den hele Ordning er endeligt færdig, og man kan sige, at de og de Skoler vil være kommunale, de og de vil være Statsskoler, saaledes skal de omdannes i Forhold til hinanden, de Lærere ansættes dér og de Lærere dér, de Skoler ønsker at være private og faa et Tilskud. Da først kan man tale om, at den midlertidige Ordning er helt forbi. Dette Lovforslag forelægges ikke, for at den nuværende midlertidige Ordning pludselig skal ophøre — den fortsættes —, men for at der i Administrationen og Kommunerne kan gøres det nødvendige Arbejde for at naa til en endelig Ordning, og Lovforslaget bestemmer kun, hvorledes denne midlertidige Ordning til sidst skal afsluttes.

Nu vil jeg henstille til de ærede Medlemmer, der maaske har tænkt sig, at denne Sag kunde udsættes, at det, der da vilde ske, er, efter hvad der foreligger, at det højere Skolevæsen i København vilde komme ind i et fuldstændigt Kaos. Det er rigtigt, hvad der er fremhævet af forskellige Talere, særlig vistnok af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), at der her i Landet og navnlig i København i de senere Aar har været gjort overmaade lidt for det højere Skolevæsen, og naar Regeringen og Rigsdagen nu staar overfor en enstemmig Indstilling fra Kommunerne, et næsten enstemmigt Ønske fra Skolernes Lærersonale og overfor et stærkt Krav fra alle de Forældre, som, hvis dette Lovforslag ikke gennemføres, vil komme til at staa i den største Vanskelighed, ja Elendighed med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvor de skal sende deres Børn hen for at faa dem underviste, vilde det være saa uforvarligt

ikke at gennemføre Lovforslaget i denne Samling, at jeg ikke forstaar, at nogen kan tænke sig den Mulighed.

Anden Viceformand (Alfred Christensen): Folketingsmanden for Aalborg Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Nørgaard: Jeg skal i Tilslutning til det, der nu sidst blev sagt af Ministeren, bemærke, at ogsaa jeg ønsker en Løsning af dette Spørgsmaal i indværende Samling, saa vidt det er muligt.

Jeg fik ikke i det Foredrag af Ministeren, som vi nu hørte, megen Klarhed over, hvorledes han stiller sig til Lovforslagets § 7. Ministeren kunde ikke sige sin personlige Mening, blev der sagt i den Tale, vi nu hørte. Det var en Skuffelse for mig, indrømmer jeg. Men jeg vil spørge Ministeren: Mon der da ikke under de Forhandlinger, der har fundet Sted har været nævnt Skoler, som muligvis kunde komme ind under denne Paragraf? Har man i Udvalget forhandlet ud i det blaa og ikke nævnt Eksempler paa Skoler, som kunde komme ind under Paragraffen? Jeg kan ikke blive staaende ved det, som Ministeren fremhævede, at disse Skolers Forhold maatte ordnes efter Lovens Vedtagelse. Nej, for at de frie Skoler skal være betryggede, maa deres Stilling ordnes i selve Loven. Paragraffen maa ændres saaledes, at deres Stilling ordnes i selve Loven, kun da er denne Paragraf betryggende. Vi kan ikke nøjes med Ministerens Skøn om, hvorvidt en Skole kan komme ind under Paragraffen eller ikke. Nu ved jeg nok, at det ikke er alene Ministeren, der bestemmer det. Jeg sagde i min Tale, at det var først og fremmest Ministeren som den, der fremsætter Lovforslag, men jeg har dog været her inde nu et Par Aar og ved nok, at ogsaa en Rigsdagsmand har Lov til at stille Forslag. Men vi Rigsdagsmænd er svage i Modsætning til en Minister, og selvfølgelig er det derfor først og fremmest Ministerens Skøn, det kommer an paa.

Ministeren var saa venlig at servere mig en lille Spydighed her fra Talerstolen. Jeg skal ikke tage ham det ilde op. Vi nærmer os Valget, og Spydigheder vil der komme Gang paa Gang, det forstaar sig. Der kunde maaske ogsaa hænde Ministeren noget menneskeligt ved Valget, det kan man aldrig vide. Ingen er sikker i denne Verden, naar et Valg kommer. Og det kunde ogsaa hænde, at Ministeren,